

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**FISHER, TARRYN****Oportunista** / Tarryn Fisher ; trad. și note de Bogdan Ghiurco.

- București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-384-4

I. Ghiurco, Bogdan (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Adelina Gavrilă**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE OPPORTUNIST

Copyright © 2012, 2018 by Tarryn Fisher

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

TARRYN FISHER

OPORTUNISTA

LOVE ME WITH LIES # 1

*Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Ghiurco*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

UNU

ÎN PREZENT

Eu sunt Olivia Kaspen și distrug tot ce iubesc pe lumea asta. Nu o fac intenționat..., dar nici accidental. Mă uit acum la unul dintre ei: un supraviețuitor al iubirii mele abjecte și acre. Este la vreo sută de metri de mine, aplecat deasupra unei colecții de CD-uri vechi.

Caleb. Numele lui mi se rostogolește prin minte ca un ghem de spini, deschizând răni care se cicatrizaseră de mult. Inima îmi bubuie, gata să-mi spargă pieptul, și nu pot face altceva decât să stau și să-l privesc. Nu l-am mai văzut de trei ani. Când ne-am despărțit, m-a prevenit să nu îndrăznesc să-l mai caut. Trag în piept aerul umed și încerc să stăpânesc haosul emoțional din sufletul meu.

Vreau să mă apropiu de el. Să-i văd ura din ochi. Ce prostie! Mă grăbesc să plec și, la jumătatea străzii, când mai am puțin până la mașină, simt că mi se taie picioarele. O mâncărime frenetică îmi cuprinde degetele de la mâini. Încleștez pumnii și mă întorc năvalnic spre vitrină. Asta este partea *mea* de oraș. Cum îndrăznește să-și arate mutra *pe-aici*?

Stă aplecat deasupra cutiei de carton cu CD-uri și, când se întoarce ca să vadă nu știu ce peste umăr, îi zăresc pentru o clipă nasul atipic. Inima mi se strânge. Încă îl iubesc pe băiatul ăsta. Gândul mă sperie. Eram convinsă că mă lecuisem. Eram convinsă că pot fi stăpână pe mine

dacă mă întâlnesc cu el din întâmplare. Am făcut terapie. Am avut trei ani ca să...

Ca să-l uit.

Ca să mă vindec de sentimentul de vinovăție.

Mă lupt cu emoțiile mele câteva secunde, apoi mă întorc cu spatele la magazinul de muzică și la Caleb. Nu sunt în stare s-o fac. Nu pot reveni în întineric. Ridic piciorul ca să cobor de pe bordură, când, deodată, norii care au băntuit în jurul orașului Miami o întregă săptămână scot un geamăt puternic, ca o conductă veche de canalizare. Nu apuc să fac mai mult de doi pași, că ploaia începe să cadă violent pe asfalt și mă udă până la piele. Mă refugiez repede sub copertina magazinului de muzică. Privesc printre șuvoaie la bătrânul meu Volkswagen broască. Dacă trag o fugă până la el, în câteva clipe voi fi în drum spre casă. O voce străină îmi întreprinde gândurile de evadare. Fac un pas în spate, neștiind sigur dacă vorbește cu mine.

— Când cerul e roșu, e nasol.

Mă întorc pe călcâie și văd un tip exact în spatele meu. E mai aproape de mine decât o cer normele sociale. Icnesc surprinsă și mai fac un pas în spate. Este cu cel puțin un cap mai înalt ca mine și e numai mușchi, dar nu într-un mod atrăgător. Își ține mâinile într-un unghi ciudat, cu degetele încordate și rășchirate. Privirea îmi poposește pe o aluniță crescută drept în mijlocul frunții, ca o țintă.

— Poftim? clatin din cap, nedumerită.

Încerc să trag cu ochiul peste umărul lui, ca să-l zăresc pe Caleb. *Oare a plecat? Să intru în magazin?*

— E o superstiție veche de marinar, ridică el din umeri.

Îmi cobor privirea spre fața lui. Mi se pare vag cunoscut și, în timp ce mă chinui să îmi amintesc unde

l-am mai văzut, mă gândesc dacă să-l bag sau nu în mă-sa.

— Am umbrelă, spune și îmi arată un obiect înflorat, cu mâner în formă de margaretă. Te pot conduce până la mașină.

Ridic capul spre cerul roșu, amenințător, și tremur. Vreau să mă lase în pace, iar, când să-i spun asta, mă gândesc: *Dacă e un semn? Cerul roșu – șterge-o cât mai repede de aici!*

Mă uit atent la oja ciobită de la degetul meu mare și cântăresc propunerea lui. Nu cred în semne de rău augur, dar felul lui de a fi mă determină să fiu precaută.

— Nu, mersi, îi răspund, arătând cu capul spre magazin, și îmi dau seama că am luat deja o decizie.

— Bine. Faci cum vrei, dar se apropie uraganul.

Ridică iar din umeri și pășește în ploaie, fără să-și deschidă umbrela.

Îl urmăresc cu privirea. Spatele lat îi protejează trupul ca o streășină. Este literalmente uriaș. În doar câteva secunde, ploaia îl înghite și nu-l mai zăresc. Mi se pare cunoscut, dar nu știu de unde. Un tip atât de masiv e greu de uitat. Mă întorc spre magazin. Pe firma de deasupra intrării scrie *Music Mushroom* cu litere rotunde, strălucitoare. Mă uit pe geam, căutându-l cu privirea pe culoarele magazinului. Este tot acolo unde l-am zărit prima oară, aplecat deasupra colecției cu discuri reggae. Chiar și de-aici văd că e ușor încrunțat.

Nu se poate hotărî. Îmi dau seama ce fac și mă rușinez. Nu-l mai cunosc pe omul ăsta. Nu am dreptul să-mi dau cu părerea privitor la ce gândește.

Aș vrea să ridic capul și să mă vadă, dar n-o face. Nu mai vreau să pândesc de sub copertină ca o ciudată, așa că îmi iau inima în dinți, mă liniștesc și intru pe ușă. Mă înfior, fiindcă aerul condiționat este rece ca gheața și

eu sunt udă leoarcă. Mă ascund în spatele unui raft cu bonguri, din stânga mea, și îmi scot oglinda ca să-mi verific machiajul.

Îl spionez printre stinghiile rafturilor și îmi șterg cu degetul rimelul scurs. Trebuie să las impresia că ne-am întâlnit întâmplător.

În fața mea este un bong în forma capului lui Bob Marley. Mă uit în ochii de sticlă ai lui Bob și exersez o față surprinsă. Mi-e silă de mine pentru cât de jos sunt dispusă să mă cobor. Mă ciupesc de obraji ca să prind nițică culoare și ies din ascunzătoare.

Ce-o fi o fi.

Tocurile mele mușcă din linoleum, tropăind puternic pe măsură ce mă apropii de el. Aș fi putut la fel de bine să angajez un gornist care să-mi anunțe sosirea. În mod surprinzător, nu ridică privirea spre mine. Când sunt la doar câțiva metri de el, aparatul de aer condiționat pornește cu un clic. Cineva a agățat niște panglici verzui de gurile de ventilație. Acestea încep să danseze și simt un miros: parfumul lui Caleb, mentă și portocale.

Sunt atât de aproape de el, încât îi văd curbura cicatricii din jurul ochiului drept, pe care o mângâiam altădată cu degetul. Prezența lui are un impact fizic zguduitoare. Ca dovadă, văd cum femeile – tinere sau bătrâne – îi aruncă ocheade, se apleacă spre el. Întreaga lume se pleacă în fața lui Caleb Drake, dar farmecul lui constă în faptul că habar nu are de asta. Este o priveliște absolut revoltătoare.

Mă furișez lângă el și întind mâna după un CD. Nu mă observă absolut deloc și intră pe culoarul cu discuri ordonate alfabetic după numele interpreților. Pășesc pe urmele lui și, când sunt la doar câțiva metri în spatele său, se întoarce brusc în direcția mea. Încremenesc și, pentru o clipă, mă gândesc s-o rup la fugă. Mă opresc

pe călcâie și îl privesc cum se uită la mine, de parcă nu m-ar fi văzut niciodată în viața lui. Ochiu îi poposesc pe pătratul de plastic din mâna mea. Și atunci, după trei ani întregi, îi aud din nou vocea.

— E ceva de capul lor?

Unda de șoc care îmi pornește din inimă îmi străbate tot trupul și se oprește ca o bilă de plumb în stomac.

Încă vorbește cu un ușor accent britanic, dar vocea lui nu are asprimea la care mă așteptam. Ceva e în neregulă.

— Hmm...

Ridică din nou privirea spre chipul meu și îmi studiază trăsăturile de parcă le-ar vedea pentru prima oară.

— Îmi cer scuze. N-am înțeles ce vrei să spui.

La naiba, la naiba, la naiba.

— Ăă, sunt bunicei, am spus, punând CD-ul la loc pe raft.

Se scurg câteva secunde de tăcere. Cred că așteaptă să continui.

— Nu prea sunt genul tău.

Mă privește nedumerit.

— Nu sunt genul meu?

Încuviințez din cap.

— Și care, mai exact, crezi că este genul meu?

Ochiu lui râd de mine și îi întrezăresc un zâmbet în colțul gurii.

Îi studiez atent chipul, încercând să mă prind ce urmărește. Expresiile faciale au fost mereu punctul lui forte, știind întotdeauna cum să le aleagă. Pare calm și vag interesat de răspunsul meu. Prind curaj și spun:

— Hmm, păi, genul tău e rockul clasic..., dar s-ar putea să mă înșel.

Oamenii se mai schimbă.

— Rockul clasic? repetă, privindu-mi buzele.

Mă înfior fără să vreau când îmi amintesc brusc acea privire. Oare nu așa a început totul?

— Îmi pare rău, spune el, coborând ochii în pământ. Pare ciudat, dar... hmmm... nu-mi amintesc care este stilul meu. Nu mai am nicio amintire.

Îl privesc cu gura căscată. Ce glumă tâmpită! Vrea să mi-o plătească cumva?

— Nu-ți amintești? Cum e posibil așa ceva?

Caleb își mângâie ceafa și văd cum i se încordează mușchii brațului.

— Mi-am pierdut memoria într-un accident. Știu, sună melodramatic. Dar adevărul este că habar n-am ce-mi place sau ce-mi plăcea altădată. Îmi cer scuze. Nu știu de ce îți spun lucrurile astea.

Se întoarce și pleacă, stânjenit probabil de expresia mea șocată. Parcă mi-a făcut cineva creierii terci. Nu are niciun sens. E complet aiurea. *Caleb nu știe cine sunt!* Disperarea mea crește cu fiecare pas pe care îl face spre ușă. O voce îmi urlă în cap: *Oprește-l!*

— Așteaptă, spun cu glas pierit. Așteaptă... *așteaptă!*

Ultima oară țip și câțiva oameni se întorc să se uite la mine. Îi ignor și mă concentrez pe Caleb. Este aproape lângă ușă când se întoarce. *Gândește repede, gândește repede!* Îi fac semn cu degetul să mă aștepte și o rup la fugă spre culoarul cu rock clasic. Într-un minut, îi găsesc CD-ul preferat. Îl țin strâns în mâini și mă duc spre el, oprindu-mă la câțiva pași distanță.

— O să-ți placă albumul ăsta, spun eu și îi arunc CD-ul.

Țintesc aiurea, dar îl prinde cu grație și îmi zâmbește trist.

Se apropie de casa de marcat, semnează chitanța și dispăre iarăși din viața mea.

Salutare și adio.

De ce nu i-am spus cine sunt? Acum este prea târziu. Am ratat momentul de sinceritate. Încremenesc acolo. Inima îmi bate încet și mă străduiesc să procesez ce mi s-a întâmplat. M-a uitat!